

FRA VORTSTED TIL JORD

JORDBREVE

Vi har besluttet at lægge kortene på bordet.

På vores klode, som vi kalder VORTSTED, har vi ikke nogen kort og ikke noget bord. Alligevel er det lykkedes vores *transsnart* at hente denne vending fra Jordiske sprog. Efter at *transsnart* har fundet et passende Jordisk udtryk, kobler vi os på jeres mange transformationsprogrammer, der oversætter videre til Jordens forskellige dialekter. Det er én af disse versioner, du læser nu. Oprindelig formuleret i vores svævende tankesprog, derpå omskabt til jeres noget tungere Jordsprog.

Lad os starte med begyndelsen - i kimen finder man væksten, hedder en fast vending på VORTSTED - nemlig for fire et halvt årmilliard siden, da JORD opstod.

Når *transsnart* oversætter mål, længder, tidsangivelser, vægte, temperaturer til Jordisk, kan der opstå små afvigelser fra jeres mål, men heldigvis kun små.

Da JORD blev til, var VORTSTED allerede så gammel, som I er nu, hvorfor vi på nuværende tidspunkt er omtrent dobbelt så gamle i gårde som I. (Vi behøver ikke understrege, at vi på VORTSTED ikke har nogen gårde.)

Zero: Man burde måske her påpege at vi ikke bare

er dobbelt så gamle som I, men allerede dengang jeres klode opstod, var adskilligt højere udviklet end I er nu.

Orez: Zero burde være gammel nok til at vide, at det ikke har mening at foretage sådanne sammenligninger.

Når VORTSTED registrerer, at en ny klode er opstået, holder vi øje med den (nej, vi har ikke noget øje), for at sikre os hvordan den udvikler sig, om der måske er behov for hjælp fra os, men også for at beskytte os, hvis vi måtte betragte noget som truende.

Vi må imidlertid indrømme, at det er temmelig energikrævende for os at følge udviklingen nøje på en fremmed klode, der jo som oftest befinder sig nogle lange tankerejser væk fra VORTSTED. Derfor er vi nødt til at begrænse vores observationer til at foregå i ny og næ. Ofte sker det med en halv eller en hel milliard Jordårs mellemrum, afhængigt af hvor interessant eller truende vi fandt situationen på den pågældende klode sidste gang, vi sendte den en tanke.

Finder I dette lidt springende, må I tilgive, vi er tilbøjelige til at dissociere friere end jer.

Vi må gøre opmærksom på, at vi ikke, som I gør, benytter os af at nedfælde vores observationer som små tegn på tynde skiver af træ eller andre vækster. Alene tanken virker skræmmende. Undskyld, begrundelsen vil komme senere. Tillad os i stedet at citere fra en af de nyeste rapporter fra JORD, som vi tilfældigt stødte på i VORTSTEDs fælles hukommelse. Kun nogle få århundereder gammel. Håber I vil kunne mere jer over vores forstammers manglende forståelse for jeres opførsel.

VRIMLENDE TEGN PÅ TYNDE TRÆSKIVER

”Herefter tager Jordvæsnet en træskive, der er kløvet og ganske tynd, så den er bøjelig. På disse ganske tynde træstykker er anbragt en uoverskuelig mængde sorte tegn. Disse synes at stå i transcendentale forbindelse med væsnerne. Ved at lade ’synsorganerne’ – genopfrisk den foregående rapport – passere hen over rækkerne med disse tegn fremkalder væsnet ved en slags parring, de mest forskelligartede syner og forestillinger. En nøjere undersøgelse viser, at der ofte kun findes mellem tyve og tredive forskellige tegn, men afhængigt af hvilken rækkefølge de er anbragt i, kan de gøre væsnet lykkeligt, bedrøvet, ophidset, fraværende og så videre i én uendelighed. Så mægtige er de pågældende tegn at tre af dem i én rækkefølge kan fremkalde forestillingen om en bygning hos det seende væsen, mens de i en anden kombination fremkalder synet af et andet, meget mindre væsen.

Adskillige af væsnerne er i høj grad afhængige af tegnene. I den grad indfangede af deres mystiske evner at disse væsner, der befinder sig i en farverig, varieret og udfordrende verden, trods dette foretrækker at tilbringe en stor del af deres liv, mens de åndeløst følger tegnene i stadig nye forbindelser, disse godt tyve tegn, der ustandselig bytter plads, gentager sig, danner et bånd i én fortsat forvirring.”

Vi bringer ovenstående passage fra den seneste rapport fra JORD for at demonstrere, at vores forståelse af forholdene på JORD endnu er mangelfulde. Den ene af os stødte for nylig tilfældigt på passagen i sin mindesamling. Vores marv-erindring er det redskab, der sætter os

i stand til at kommunikere og fastholde indtryk, vi gennem et langt liv efter jeres målestok er stødt på.

Vi - måske er det på tide at vi præsenterer os.

Zero: Jeg hedder Zero, eller rettere er det den betegnelse *transsnart* har givet mig, så det forhåbentlig ligner et JORD-navn. Min opgave er at forholde mig forholdsvis kritisk til forholdene på JORD.

Orez: Jeg hedder Orez. Bemærk hvor store anstrengelser *transsnart* har gjort sig for at markere, at vi to dels står hinanden nær, bogstaveligt, og dog er hinandens modsætning. For jeg tilstræber så vidt muligt at indleve mig i forholdene på JORD.

Vi to udformer i fællesskab denne henvendelse fra VORTSTED til JORD. Skulle vi undertiden være af forskellig opfattelse, vil vi markere dette med vores betegnelse, navne, som I kalder dem.

DEN ÆLDSTE ERINDRING

Vi var selvfølgelig klar over, at det tager tid at etablere sig, finde en livsmåde og løse forskellige begyndelsesproblemer. Derfor gav vi jer godt et par årmilliarder, før vi fandt det nødvendigt at aflægge jer besøg.

Vi må indrømme at *transsnart* ikke har kunnet finde en bedre betegnelse end 'åndeligrejse' i jeres bahuvrihi eller ordsamlinger. I har altid foretrukket en materiel udvikling, fremfor en luftig, tankerig dannelse. Derfor mangler jeres sprog betegnelser for det, der udgør en vigtig del af vores beskæftigelse og tankemåde. Når vi benytter betegnelsen 'besøg' eller 'rejse', drejer det sig derfor ikke om en fysisk tilstedeværelse ved JORD, men

en form for teledatering. Vi forsøger at fremstille det så elementært, vi kan, så I, rodløse Jordgængere, må blive optaget af en introjektiv tankegang i modsætning til jeres materielle Jordgang.

Orez: Zero har insistere på ovenstående formulering. Jeres art har været hæmmet af forskellige uheld og tilbageslag, som vi vil beskrive i det følgende. Zero har ikke blik for, at jeres art derfor i forhold til vores har haft mindre end en tolvtedel tid til at udvikle teleempati.

Zero: Det er imponerende at Orez' altomfattende introjektion gør det muligt at indleve sig selv i tændstikker, sten eller økser.

Under vores første *åndsrejse* til JORD fandt vi kloden befolket af en vidtudbredt samling af nogenlunde ens små væsner. Disse var så højt begavede, at de havde fundet en måde at høste energi fra jeres nærstjerne kaldet sol og omsætte den til vækst. Vi forsøgte på flere måder at henvende os til disse kløgtige væsner for at påpege et problem, som var ved at udvikle sig for dem. Deres geniale opfindelse af solhøst frembringer nemlig et spildprodukt, oxygen. Problemet var at oxygen i større mængde vil være giftig for væsnerne.

Vi oplevede ikke nogen reaktion på vores forskellige henvendelser.

Zero: Deraf måtte vi konkludere, at disse væsner havde indset, hvor overflødige de var. Hvorfor de var i færd med at begå et langtrukket selvmord, som efter vores beregninger ville komme til at vare omkring én milliard år. Lang tid, selv med vores tålmodighed, at lide en smertefuld kvælningsdød.

Orez: Vores erindringer fra dengang er utydelige. Jeg mener ikke, at vi gjorde tilstrækkeligt for at sikre, at de stakkels væsner havde forstået vores advarsel. Jeg er overbevist om, at det ikke var deres hensigt at dræbe sig selv, der var kun tale om en enkelt lille fejl-beregning, som vi burde have påpeget tydeligere for at standse ulykken. Det indebærer, at vi er medansvarlige i, at utallige væsner måtte gennemgå denne pinagtige selvstrangulering.

KATASTROFEN

Det var en chokerende oplevelse for os, da vi næste gang trængte over til jer. Selvfølgelig igen ved hjælp af teleempati, vi kan ikke andet.

Den oprindelige befolkning var stort set uddød, kvalt af sit eget oxygen. Sådan som vi havde forudset. Der var kun ganske få overlevende i beskyttede huler og grotter.

Men det forfærdende var, hvad der i stedet var opstået af oxygen-elskende væsner. Selvfølgelig adskillige planter og vækster, det kom ikke bag på os. Men også talrige rodløse væsner, der myldrede, vrimlede, sværmede og flakkede omkring.

Men værst af alt var den frygtelige katastrofe indtruffet: den skinbarlige ondskab i form af MUNDEN.

Vi, der heldigvis ikke selv har oplevet det på egen stamme, har svært ved at finde ord for det. I stedet fremdrager vi derfor en langt bedre skildring af hændelsen i form af en teleempatisk aflæsning af et Jordvidne, som overværede hændelsen. Dette stedfaste, neutrale vidne kalder selv sin beskrivelse af hændelsen for: